

גם אל-דרור משתמש הרבה פעמים במודל הזה. אבל התוספת המעניינת שלו היתה אי-הנכונות להסתפק בהתנגשות בין מסגרות ארגון סכמטיות של אינפורמציה. הוא נמנע מצורות סטריאוטיפיות מדי של מערכות כאלה, וביקש, או כך זה נראה, גם לבדוק את האופן המדויק שבו הן מתנגשות, ומעבר לו את אופיין המסוים של המערכות, ובראש וראשונה את אופייה של השפה. אל-דרור מוקסם ממלים. הוא כאילו תולש אותן מהקשרן, ומסתכל עליהן כעל סוג של מוצגים מוזיאוניים. סוג של אבנים יקרות שיש

הן יופי מיוחד, אם כי יופי שתום ולא מובן. המערכונים שלו ב"חמישיה", כמו הדברים האחרים שהוא כותב, עוסקים וחורים ועוסקים במלים, מתוך שילוב של אכזבה ופליאה, של תחושת מוגבלות ושל סתירות חופש. יש הרבה שאי-אפשר לעשות במלים במצבן הנוכחי, אבל יש הרבה דברים חדשים שאפשר לעשות איתן, ובעיקר אפשר למצוא בהן, ובמצבן, הרבה עניין. הנה לדוגמא, חלקים ממערכון של אל-דרור, בתעתיק מקלטת התוכנית:

דירה, א', גבר כבן שלושים וחמש, מסתובב ונראה כמחפש משהו. דפיקה בדלת. הוא ניגש לדלת, פותח אותה, מופיע גבר ב'.

א: אלי!

ב: מה נשמע?

ב': מתיישב, א' ממשיך לחפש.

א: מה העניינים? אני מחפש את הנעמיים ואני בא לשבת.

ב: מה אתה מחפש?

א: את הנעמיים.

ב: את הנעליים.

א: השתגעתי שאני אקנה נעליים כשבשוק מוכרים נעמיים בחצי מחיר? אותו דבר אבל חצי מחיר. אין כמו בשוק אני אומר לך. (...) זה אחלה סתורה וזה לא כסף. תראה את זה. (מצביע על החולצה שלו).

ב: מה זה?

א: זה חולדה.

ב: וכמה זה עולה החולדה הזה?

א: עם כפנולים או עם רינדן?

ב: עם כפתורים.

א: איזה כפתורים? כפתורים לוקחים לך מיליון דולר. עם כפנולים שקל עשרים.

ב: מה אתה מדבר?

א: ועם רינדן? כמה עולה עם רינדן?

ב: לא יודע.

א: הבאתי עורף משקל.

ב: אני לא מאמין.

א: איך?

ב: לא מאמין.

א: הכל אני קונה בשוק תאמין לי. את השולטן קפה, את הארוג משקאות, השעום.

את השיניים שלי אני מתקן בשוק. יש שם בחור אחד עושה לך טיפול שורל, וכתם חנסינה, בשש-עשרה שקל שבעים.

ב: מה אתה אומר? והתמונות? חופשי חיקוי... מה זה? (מצביע על התמונות התלויות על הקיר) גוגן... ואן גוך... מאטיס... (צוחק)

א: התמונות אורגניל. באומנות אני לא מוזיף.

ב: מה אתה מדבר? זה שלוש מאות אלף דולר כזה דבר. בוא הנה זה מדהים! אתה רוצה להגיד לי שאתה מוציא שלוש מאות אלף דולר על יצירות כאלה, ואתה קונה לי חולצה עם רינדן? שלוש מאות אלף דולר לפחות!

א: לא משלם בדולרים, אני.

ב: אלא מה?

א: בדולצ'ים. אותו דבר כמו דולר, רק אני קונה את זה בשוק שחור ברבע מחיר. אין שום הבדל.

ב: דולרים מוזיפים.

א: לא. דולצ'ים אורגניל.

ב: מה אתה אומר?

א: אני אומר, אין כמו בשוק.

לא צריך לפטור את המערכון הזה כחזרה על התרגיל של המפטידמפטי מ"עליסה בארץ הפלאות". יש כאן יותר מן הטענה של המפטידמפטי, שרק הוא רשאי לקבוע למה הוא מתכוון בכל מלה שהוא אומר ולכן נוטל לעצמו את החרות להמציא מלים או להשתמש במלים קיימות במקומות שהן לא שייכות להם. אל-דרור לוקח את האופציה ההאמפטידמפטית הזאת בחשבון. אבל הוא עוסק בה לאור התחושה של התרופפות הקשרים בין מלים ומשמעותן, ולא של חיסולם. הוא מציע לנו כאן לא התעלמות מקשרים של משמעות אלא סוג אחר, נוסף, של קשרים. הוא מציע לנו סט של מלים "זולות". המלים האלה מתנהגות על פי סט מקביל לכללי המשמעות הסטנדרטיים, אבל מהיותן זולות הן מצביעות על חפצים זולים, שגם הם, ממש כמוהן, מקולקלים למחצה, עקומים, עשויים מחומרים גרועים, ומתפקדים בדרך מקרטעת. נעם הבית לא מסוגל לטפל כראוי בענייני הבניין, המעליל לא עובד, הנעמיים הן חיקוי מהשוק של נעליים אמיתיות, והדולצ'ים הם מטבע אינפלציוני.

הסוריאליזם ה"זול" הוא סוריאליסטי במובן זה שהעולם שהוא בונה אינו נענה לכללי הסדר של המציאות. ניסיתי כבר לומר שבניגוד לסוריאליזם ממש הוא לא בונה סדר אלטרנטיבי על פי אמיתות עמוקות יותר, או

מבנה נפש נסתר, אלא מסתפק בתהליך פירוק הסדר המוכר. מה שקורה במערכון "הנעמיים" הוא צעד אחד קדימה משם. ה"סוריאליזם" כאן אינו סתם היעדר סדר, הוא מייצג סוג מסוים מאד של אי-סדר. הוא לא הפרה סתמית של כללי העולם, אלא רקונסטרוקציה של העולם המתנהג לפי קלקולי השפה. אם מלים לא מצליחות לתאר את העולם, אל-דרור שואל איזה סוג עולם מצטייר מן המלים. ההפעלה של המנגנון הזה תלויה בהיפוך של סדר הסימול, במקום שהשפה תיבנה על פי העולם, העולם משוחזר על פי דיוקן השתקפותו בשפה. במקרה הזה השפה המשובשת בונה עולם משובש, אבל אפשר להפעיל את אותה טכניקה עצמה גם בלי שיבושים.